

*Întru naștere fecioria ai păzit, întru adormire lumea nu o ai părăsit,
De Dumnezeu Născătoare mutatu-te-ai la Viață fiind Maica Vieții
Și cu rugăciunile tale izbăvești din moarte sufletele noastre.*

Adormirea Maicii Domnului

(Icoană pictată de Părintele Arsenie la Mănăstirea Brâncoveanu)

P.S. Dr. Daniil Partoșanul: “Părintele Arsenie a fost un om extraordinar, un om al lui Dumnezeu, un mare părinte al Bisericii noastre. Pentru mine personal, cel mai mare din veacul nostru... Despre Părintele Arsenie trebuie să vină vremea, cât mai curând posibil, să se scrie mai mult, să se vorbească mai mult; și eu sunt absolut sigur, și mărturisesc cu toată responsabilitatea mea de episcop că va veni timpul, rânduit de Dumnezeu, când Părintele Arsenie Boca va fi canonizat.

... Aflându-te în prezență și în apropierea Părintelui Arsenie, simțeai prezența lui Dumnezeu, îl simțeai pe Hristos trăind și vorbind în Părintele Arsenie. Era și este un lucru extraordinar – cum spunea cineva – în viața noastră, în viața oamenilor, să întâlnim un sfânt. Eu pot să spun că acest lucru l-am simțit și l-am trait și sunt absolut convins și responsabil de ceea ce spun acum.

Părintele Arsenie știa că la tinerețe se pune temelia vieții omului, a dezvoltării omului pentru mai târziu și pentru totdeauna și de aceea era înconjurat de tineri.” („Tinerețe, ideal, Biserică” – ASCOR-Sibiu, Ed. Agaton, Făgăraș, 2002, pag. 48)

Legământ de sfîntire a vieții familiale

Acum 63 de ani, mă aflam la Mănăstirea Brâncoveanu, de Izvorul Tămăduirii. Văd și acum acea scenă când o femeie își ducea în brațe copilul handicapă, apropiindu-se de Părintele Arsenie. Părintele, înainte de a o întreba cum o cheamă și de unde este, i-a zis: „Ei, ce să-ți fac maică dragă. Ai zâmislit acest copil în noaptea de Paști. Așa este?” „Așa” a zis femeia.

Acum, când familia este atât de discreditată, când, ca și Sf. Apostol Pavel, putem spune că ne e și rușine a grăi despre aceasta, mă gândesc: Oare n-a lăsat Părintele Arsenie în nimeni acest duh al muștrării, care să ne aducă aminte de justiția divină, de pedeapsa divină pentru cele ce se întâmplă azi? Căci spune înțeleptul Solomon: „Când nu mai există vedenie de proroc, poporul acela se pustiește”.

Când poporul Israel, din cauza căsătoriilor cu femeile străine, era în pericol să-și piardă rădăcina, sămânța și numele, Ezdra a chemat poporul la pocăință și rugăciune și au făcut un nou legământ. La fel, singura salvare a neamului nostru ca să rămână cu nume, cu sămânță și cu rădăcină, este reașezarea sfînteniei familiale. Nică o problemă nu l-a preocupat mai mult pe Părintele Arsenie ca sfîntenia vieții familiale. De aceea, mi-aș îngădui, în numele Părintelui Arsenie, să încercăm un legământ către Dumnezeu, să încercăm reabilitarea vieții noastre familiale. Avem obligația să nu lăsăm țara calomniată prin prostituție și înjosiri ale familiei. Așa cum Ezdra a rupt legăturile cu femeile străine, să rupem și noi orice legătură cu toate cele străine de familie (avorturile, întreruperile de sarcini, divorțurile, toate cele ce au compromis familia) și să o facem prin legământ (cum a făcut Ezdra), aici la mormântul Părintelui Arsenie.

Mult s-a zbătut Părintele. Toată viața și scrierea lui a fost spre sfîntirea familiei. Câte femei au fost la el și au hotărât să nu mai avorteze! Cății copii au rămas în pântecele mamelor lor! Nu e nimenei mai competent să ne strige în acest moment revenirea mamelor la sfîntenia Maicii Domnului decât Părintele Arsenie.

Se vorbește și despre viitoarea canonizare a Părintelui. Nu e treaba noastră, dar dacă împlinim porunca Părintelui, dacă dovedim în fața mai-marilor noștri, civili și bisericești, că Părintele ne-a convertit într-o viață creștină demnă, de sfîntenie, suntem fără îndoială – și cu îndreptățire – cea mai bună mărturie că Părintele Arsenie a fost sfânt. (Mărt. Prislop – 28 noi. 2002)

Un Ioan Botezătorul al românilor

Pentru mine Părintele Arsenie este un Ioan Botezătorul al românilor. Spun unii că nu se mai desface mormântul căci aşa spune cartea [“*Să-mi lăsați trupul în mormânt. Să nu-l deranjați până la a doua venire*”]. Sigur că da, smerenia călugărească aşa trebuie să fie. Şi Sf. Ioan Iacob a lăsat scris să se roage pentru el că se va duce în iad deoarece n-a făcut fapte vrednice de mântuire. Dar, după 20 de ani de la înmormântare, ne-am închinat la moaștele lui. Sau Sf. Ioan cel Nou de la Neamţ, la care n-a mai lăsat Dumnezeu să calce oameni păcătoşi peste el. Aşa şi cu Părintele Arsenie. Să aşteptăm să-l scoată Dumnezeu din mormânt, fără voia noastră. Aşa cum a descoperit Dumnezeu arhimandritului grec să vină la Sf. Ioan Iacob şi să-l descopere pentru a-l găsi aşa cum l-au găsit, tot aşa şi la Sf. Arsenie de la Prislop va veni cineva care va spune că neapărat trebuie să-l descoperim pentru că i s-a arătat. Şi se va arăta multora.

Mi-a părut rău că nu a fost dezgropat la 7 ani de la înmormântare. Atunci era o ploaie liniştită care mi-a inspirat cuvintele: „*Iubiți credincioși, dați umbrelele la o parte, căci aceasta nu este o ploaie normală. Acestea sunt lacrimile Părintelui, pe care le-a vărsat pentru poporul acesta*”. La începuturi, am auzit că Părintele vârsa lacrimi multe când slujea şi predica. Dar mai încolace, ajunsese la maturitate spirituală căci nici nu plângea, nici nu râdea, ci spunea, ca din partea lui Dumnezeu, cuvântul autorizat: „Mă, să nu mai faci cutare”.

Au venit doi concubini la Părintele să-l ispiteză, întrebându-l dacă se potrivesc. Le-a spus Părintele: „*Mă, tu du-te la soția ta, că ai patru copii. Iar tu du-te la soțul tău, că ai trei copii?*”. Au rămas aceia uimiţi: De unde ştie?! A venit unul să vadă dacă Părintele ştie că el fumează. A lăsat ţigările într-un boschet. Părintele i-a spus: „*Mă Dumitru, du-te mă şi ia-ți ţigările din boschet, să nu le uiţi*”.

Păcat că poporul acesta nu a ştiut să-l fructifice pe Părintele la valoarea lui. Ar fi trebuit să fie folosit la facultătile de teologie, la seminarii, la mănăstiri, în toată țara. Nu să fie ținut ascuns. Azi poporul român ar fi fost altul. Dar Dumnezeu are răbdare. (*Porumbacul de Sus - 1 dec. 2002*)

Părintele Nicolae Boboia

Sfîntenia iubirii și iubirea sfînteniei

Căsătoria

Chiar şi în legea veche, căsătoria este indisolubilă, de nedezlegat, adică nu era îngăduină despărătirea. Ştiind aceasta, fariseii s-au apropiat de Iisus, ispitindu-L: „*Se cuvine oare ca bărbatul să-şi lase femeia?*”. Iisus îi provoacă la lege. Ei îi răspund în sensul îngăduinării pe care a dat-o Moise cu „cartea de despărătire”. Dar Iisus, Care era la zidirea omului, le-a spus rostul de la începutul zidirii în care nu merge despărătirea, fiindcă amândoi alcătuiesc o singură făptură. Iisus întăreşte căsătoria la rostul ei de la începutul zidirii.

Iisus nu putea coborî raţiunile creaţiei din motivele lui Moise, de aceea a ridicat căsătoria la rangul de Taină. Deci, dacă ar fi trăită de cei căsătoriţi la valoare ei adevărată, de taină, căsătoria ar da roade vrednice de tainele lui Dumnezeu.

Dumnezeu a ridicat pe om la cinstea de colaborator al Său în lume. Căsătoria, la rangul la care a instituit-o Dumnezeu, ar trebui să realizeze în progresie geometrică posibilitatea acestei colaborări.

Dacă în Taina Cununiei cei doi sunt o singură făptură, „*atunci această făptură ce năzuiește ea?*” – „*Odrasle pentru Dumnezeu!*”. E un răspuns categoric (Maleah 2, 15). La ce atunci Hristos este cap bărbatului dacă nu pentru împlinirea acestui suspin al firii? (Rom. 8, 22). „*Căci făptura a fost supusă deșertăciunii - nu din voia ei, ci din pricina celui care a supus-o - totuşi cu nădejdea că făptura se va izbăvi din robia deșertăciunii, ca să se bucure de libertatea măririi fiilor lui Dumnezeu*”, pentru că dorul statornic al făpturii aşteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Rom. 8, 19 – 21).

Fierele uitau de sălbăticia lor la picioarele sfintilor. Sălbăticia din fiara de om este cea mai mare robie. Creşterea omului la odihnă „libertăţii fiilor lui Dumnezeu” atârnă hotărât şi de atitudinea căsătoriilor faţă de căsătorie, iar mulţi sunt aleşi tocmai din cauza atitudinii religioase a părintilor mai înainte de a se naşte copiii lor.

Căsătoria are multe motive ca să fie Taină. Când familia nu va mai fi întemeiată pe Taină, oamenii vor fi o turmă de fiare destrăbălate. (*Fiii Invierii; p. 141-142 mss.*)

Sfaturi pentru tinerii căsătoriți

[Dumnezeu iartă, dar neîndreptat nimic nu lasă]

Cunoștințele acestea urmăresc ideea de responsabilitate a căsătoriștilor față de Legea divină înscrisă în fire, sub formă de instinct. Și mai urmăresc lămurirea ideii de păcat, idee care a început să fie declarată în mintea multora.

Începem cu aceasta: *păcatul este o conspirație a minții omului cu diavolul, împotriva Legii lui Dumnezeu*. Cu această definiție de lucru, înțelegem dintr-o dată că numai Iisus a fost fără de păcat, adică singur El a refuzat orice idee diabolică din mintea, viața și faptele Sale.

Voi, ca tineri începători ai vieții, sunteți poate ispiți de ideea că tineri fiind, de ce să începem cu copii din primul an; să ne mai trăim puțin viața și avem vreme și de copii. Cu acest gând, dacă-l primiți și-l luati de bun, vă deschideți calea către păcat și către tot felul de necazuri care vin matematic. Ca să n-o luati rău, de la început să vă precizați poziția sufletească față de roadele binecuvântate de Biserică ale cununiei: **copiii**. Ei sunt roadele dragostei; evitarea lor nu e dragoste, ci crimă. Căutarea plăcerii numai cu evitarea rostului firesc al instinctului, e viciu și păcat și se pedepsesc de Legea care vede toate ale omului.

Deci, dacă nu sunteți bine lămuiriți de la început, către bine, foarte ușor vă treziți în greșeli de conviețuire, de unde vin apoi un rând întreg de necazuri de care nu vă poate scăpa nimeni. Cu divorțul nu scapi de greșelile făcute. Acestea te urmăresc în alte căsătorii sau în orice altă parte ai lua-o. Nu te scapă nici rugăciunile. Doar spovedania te pune în temă cu vinovățiile tale față de hotarele legii de la cununie, pe care le-ai încălcăt, și-ți dă iertarea lui Dumnezeu pentru neștiință (dacă aceasta a fost), sau pentru neputință (dacă aceasta este) și-ți dă puterea și răbdarea ispășirii, dacă te **îndreptă** ca și conviețuire. Dumnezeu iartă (dacă-i ceri aceasta prin spovedanie), dar nepedepsit, neispășit [neîndreptat], nimic nu lasă. Așa scrie Cartea! [Naum 1,3: “*Domnul e îndelung-răbdător și mare-I este tăria și pe cel vinovat nu-l va lăsa nepedepsit*”; N. ed.: preotul iartă păcatele mărturisite, dar dă și

canon, pentru **îndreptare**. Redăm un fragment dintr-o predică despre Taina Spovedaniei, ținută de părintele Arsenie la Mănăstirea Drăganescu: „*Când aceste păcate (biruințe ale diavolului asupra omului) sunt spovedite și ispășite prin canon și necazuri, ele nu mai au nici o greutate în canticul judecății particulare. Când sunt spovedite numai pe patul de moarte și n-a mai rămas timp pentru canon și îndreptare, diavolii vin și înfricoșează sufletul cu necaz și urgie mare. Dacă însă omul le-a ars pe pământ măcar cu o lacrimă, aceasta nu se pierde ci poate atrage mila lui Dumnezeu. Când biruința diavolilor (păcatelor) rămâne consimțită întrutotul toată viața și nu e ștearsă prin taina pocăinței, omul acela, deși botezat, s-a făcut fiu al aceluia de care a ascultat, biruințele aceluia (păcatele) având toată greutatea fărădelegii pe canticul judecății particulare*”].

[În conviețuire nu-i bun nici abuzul, nici refuzul]

Iată acum o descriere sumară a greșelilor de conviețuire și legat de ele, urmările lor inevitabile, care te așteaptă în față și ti se așează în brațe. Iar dacă aşa stau lucrurile și practica pe teren aşa confirmă, atunci măsura preventivă e cea mai bună, e singură rațiune posibilă și la îndemâna tuturor.

În conviețuirea căsătoriștilor nu-i bun nici abuzul, nici refuzul. Abuzul atinge pe soț, refuzul pe soție, dar și pe soț. Cum aceasta? Așa-i făcut omul de Dumnezeu: bărbat și femeie într-un singur trup. Cu cunoștințele contemporane de biologie, de endocrinologie și de neurologie putem înțelege clar acest lucru.

Sistemul nostru nervos, ca să servească solicitările vieții în bune condiții, are nevoie de o bună și corectă funcționare a glandelor noastre endocrine. Glandele acestea sunt înșirate în număr de 7–8, pe toată verticala staturii noastre. **Două glande sunt în cap**, responsabile de comenzi și cu modul de funcționare al tuturor celorlalte. Acestea din cap sunt sensibile, adică lucrează în consonanță cu concepția ta de viață, în care te integrezi trup și suflet. Pentru o clarificare pe scurt a rosturilor acestor două glande din cap, ca să funcționeze într-un fel sau altul, e destul să dau un exemplu a două concepții de viață diametral

opuse: într-un fel vor lucra aceste glande de comandă asupra tuturor celorlalte glande din subordine când te integrezi în *turma lui Epicur* [n. ed.: Epicur spunea că fericirea se dobândește prin cultivarea plăcerii] și altfel vor conduce economia endocrină când te integrezi în *turma lui Hristos*.

Sărim peste aceste glande de pe verticala omenească și ne oprim puțin la cele **sexuale**. Aici-i aici! Aici au fost lăsați oamenii fără nici o cunoștință exactă. Ba li s-au spus multe minciuni și fiecare a fost lăsat în voia lui, cu greșelile și ereziile sale. S-o luăm fugitiv cu puțină biochimie endocrină. Sexele (bărbat și femeie) se caută la maturizare unul pe celălalt, trecând peste orice bariere, ale oricui. Totuși e bună (foarte bună chiar) și puțină minte și cât de cât cunoștință pozitivă a faptului acesta, a continuității vieții [prin naștere de prunci].

Constituțional, natura bărbatului are o glandă în plus față de femeie: **prostata**. Această glandă spune foarte multe și importante lucruri în economia vieții și în interpretarea corectă a foarte multe necazuri ivite în familie (pentru clarificare, trebuie spus și numele produșilor de biosinteză ale glandelor: hormonii). Aceștia sunt substanțe de biosinteză, produse de glande și vărsate în circuitul intern al săngelui, cu ajutorul căruia circulă prin tot organismul, ei având rol în activitatea și activarea sistemului nervos, deci a tuturor organelor, în scopul de a menține organismul întreg și în bune condiții de viață internă și externă). Iată din tainele prostatei: aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic, substanțe absolut necesare sistemului nervos, atât al bărbatului cât și al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul! Aici este explicația, fundamental biologică, în temeiul căreia *femeia este atârnătoare de bărbat*. Fără substanțele lui endocrine, ea se degenerază nervos, mintal, etc. Aici începe să se înțeleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul.

Dacă aceste substanțe extrem de valoroase pentru economia vieții în bune condiții a sistemului nervos sunt risipite pe placerea de care nu te mai saturi – atunci încep să apară urmările. Abuzul păgubește pe bărbat de necesarul de substanțe glutamice a sistemului nervos (15 miliarde de neuroni) și încep fenomenele de carență nervoasă, care pot ajunge până la slăbirea totală a funcției mintale. S-au văzut atari cazuri de tâmpenie a mintii și a pierderii totale a memoriei, fără să fie și alte boli în organism. Respectivul era suprasolicităt, iar el s-a predat. Urmările sociale se înțeleg.

Refuzul păgubește pe femeie. Unul din refuzurile obișnuite este acela „întemeiat” pe stăvilirea numărului de copii. Modalitatea aceasta este viciul „onaniei” cu femeie [evitarea sarcinii]. Păgubesc amândoi – pagubă biologică ce se resimte în sănătatea amândurora.

Mințirea, trișarea, ferirea (sunt unul și același viciu), duce în mod normal la o nervozitate și la o nemulțumire față de altul, pe care natura în nevinovăția ei caută să o remedieze. Și cum o remediază? Căutând fiecare din părinți alt partener, ca să nu falsifice conviețuirea. În fond e o rezolvare greșită, vinovată față de unitatea de dragoste a Tainei Cununiei. Deci, dacă o femeie greșește cu altcineva, de vină (de trișarea lor) e „ferirea” soțului, care o împinge la gestul căutării altuia care să fie corect cu natura. În majoritatea cazurilor de necredință a femeii e de vină soțul, că nu și-a umplut casa de copii. Deci, cine fugă de copii, fugă de responsabilitate. Și unde fugă? În irresponsabilitate. Când însă îți ieși răspunderea de a rodi copii, Stăpânul vieții îți va ajuta să ai și ce le da mâncare și-ți va asigura și cinstea căsătoriei.

Deci, nici abuzul nici refuzul, ci o dreaptă socoteală și o conviețuire corectă și cinstită.

[În constituția biologică a femeii e pusă obligativitatea nașterii a 3-4 copii, în ordine naturală]

Mai mult chiar, o altă constrângere de care trebuie ținut seama e **foliculina**, hormon toxic și cancerigen. Toxic la nivelul creierului, dând continue dureri de cap și foarte intense; cancerigen la nivelul sânului sau uterului (fibroane uterine). De cleștele acestui hormon nu este scăpare decât de la 3 – 4 copii în sus, cu sarcinile în mod natural, cum apar ele normal. Această ordine naturală a sarcinii e singura cale care asigură sănătatea copiilor. Salturile peste sarcini, lepădările de copii, indiferent cu ce metode și din ce motive, ating sănătatea copiilor ulteriori, dacă mai vin. Dar chiar dacă nu mai vin alții, Legea divină pedepsește și retrospectiv, pe cei făcuți cronologic (n. ed.: pe cei născuți în ordine naturală). Așadar, *în însăși constituția endocrină a femeii e pusă obligativitatea nașterii de mai mulți copii*. E chiar condiția de mantuire a femeii după cum i-a descoperit Dumnezeu Sfântului Apostol Pavel.

În cazul viciului sau al greșelilor de conviețuire, apariția cancerului care ucide soția se răstoarnă iarăși în răspunderea soțului. Soțul care nu vrea copii nu trebuie luat, e un criminal camuflat al soției sale. Nu e din turma lui Hristos! Abia de la 3–4 copii în sus, făcuți în ordinea naturală în care apar, se neutralizează acțiunea toxică și cancerigenă a foliculinei. Practica confirmă aceasta. Sunt mame cu 10–12 copii făcuți, care trăiesc și ajung la vîrstă de 80 de ani, sănătoase, în destulă putere, fără să le doară capul sau să fi fost bolnave.

Femeile mai pătimesc și de crizele climacteriului (menopauză), de la 50 – 52 de ani. Când viața lor de până aici a fost corectă și conform cu natura, tulburările acesteia trec aproape neobserveate. Echilibrul endocrin e asigurat de normalitatea conviețuirii și a roadelor făcute până aici. În cazul viciilor de conviețuire, perioada aceasta e adevărată nebunie.

Nu mai pomenesc de reflectarea (normalității sau anormalității de conviețuire) în afara psihicului, lucru care formează un capitol aparte, cu o matematică mult mai complicată și cu pedepse mai greu de evitat. De asemenea, nu pomenesc aici decât în treacăt reflectarea purtării în genere în codul genetic, deci în fondul ereditar al urmașilor. Totuși, nu mă pot abține de a pomeni unul, care produce extrem de multe și grele dificultăți în educarea copiilor. Când soțul nu dă pace sarcinii (zice el că se poate, sau nu vrea altfel, sau se declară stăpân pe legile naturii) atunci copiii vin pe lume cu predispoziția precoce spre sexualitate. Aceasta îi face îndărătnici și foarte greu educabili (sunt certați cu disciplina, unii genetic prezintă cromozomul criminalității și chipurile, circumstanțe atenuante în justiție). Fug de la școală și încep aventurile. Deci tot în răspunderea soțului se soldează și aceste necazuri. Explicația biologică: au crescut în mediul uterin hrăniți cu sânge prea îmbibat cu testosteron, hormon sexual masculin.

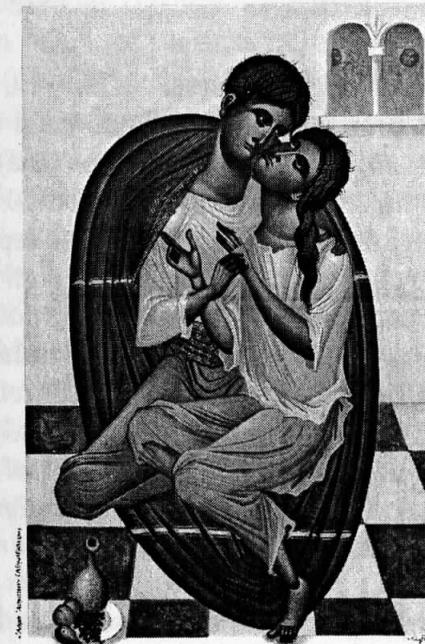
[Degenerarea prin alcool și tutun]

Tot în treacăt pomenesc de acțiunea toxică a **alcoolului**. Dacă 6 grame de alcool la litrul de sânge e capabil să sudeze o mulțime de spermatozoizi câte doi, cap la cap, fără să le tulbere viața, atunci ce

vom zice de bețivii notorii? Iată ce se întâmplă: acești monștri masculini au două cozi, deci cu o capacitate dublă de mișcare, ajunși ca atare în organismul femeii, caută febril ovulul, până și la trompă și acolo îl fecundează, oul format nelalocul lui crește astfel normal, dar trebuie extirpat cu trompă cu tot. Așa se instalează sterilitatea, condiție suficientă de dezechilibru, până la faze clinice. Iată ce pustiu de bine face băutura. Femeia, în cazul acesta, să prefere orice agresiune, numai sterilitatea și dezechilibrul nu.

Toxicitatea **tutunului** duce la cazuri excesive, dar nimeni [dintre fumători] nu vrea să știe de carentă organică pe care o are sau chiar de atrofierea funcțională...

Alcoolismul, bețivitatea bunicilor apar în nepoți ca tulburări și insuficiențe nervoase până la nivelul de epilepsie. Beția e mare pacoste care se înscrie genetic în patrimoniul ereditar și duce treptat, dar sigur, la degenerarea omului din neam în neam, duce la degenerarea neamului. Răspunderile cresc considerabil!

Pravila albă

Adică darea pe față a unor lucruri privitoare la căsătorie și în afara ei, dimpreună cu urmările lor, în cea mai mare parte necazuri fără îndreptare – și rânduiala de urmat, pentru cine vrea să credă și să nu ajungă la acestea.

«Erau multe și mari pricinaile pentru care trebuia un leac puternic ca acesta. Iată-l, dat la îndemâna tuturor - unora spre bucurie mare, altora spre supărare mare. „*Cei ce au păzit cu sfîntenie pravila cea sfântă, sfîntise-vor și cei ce au învățat-o, vor ști ce să răspundă*» (Înț. 6, 10).

Părintele Arsenie Boca

[Căderea de la însușirile cerești la cele dobitocești]

Cel căzut între tâlhari a fost încredințat Bisericii, ca slujitorii ei să poarte grija de dânsul, spălându-i rănilor cu vin și ungându-i-le cu untdelemn. Adică: *pocaință aspră* (ca vinul pe rană) și *împărtășirea harului celor 7 Taine* ce izvorăsc din Hristos-Pomul vieții (ca untdelemnul ce unge rănilor omului și-l tămaďuiesc deplin).

Căderea între tâlhari este căderea firii omenești din Rai în lumea aceasta. Este „*căderea de la desăvârșire..., căci, îndată după călcarea poruncii s-a făcut în om străvezie și arătată asemănarea lui cu dobitoacele necuvântătoare, deoarece trebuia, după ce a acoperit strălucirea minții, ca firea oamenilor să fie chinuită, pe dreptate, de însușirile dobitocești... până ce omul își va veni întru conștiința de sine și la simțirea măreției sale de făptură ratională*” (Sf. Maxim Mărturisitorul; Scolile – Răspunsuri către Talasie, Răspuns la Întrebarea 1).

Astfel, o însușire prin care omul se asemănă dobitoacelor este *înmulțirea*. Chipul cunoscut al nașterii trupurilor a venit omului tocmai

din pricina căderii în neascultare, căci ar fi fost cu puțință și un alt chip de înmulțire, nepătimăș și nepăcătos. Când însă a păcatuit, Adam urma să moară și să se stingă omul din zidire. Dumnezeu văzând însă peste veacurile toate, că mulți au să se întoarcă din dobitocie, l-a osândit pe calea nașterii trupești, care constă din pătimire [poftă] și păcat - **păcatul avându-și porneala în poftă, iar pofta fiind dată pentru acest scop de naștere** (Sf. Maxim Mărturisitorul; Scolile – Răspunsuri către Talasie, Răspuns la Întrebarea 21). Astfel, ca într-o lege de pedeapsă dată firii, firea și voința au fost legate într-o înlănțuire rea, căci cu cât se silea firea să dăinuiască în viață aceasta, prin naștere, cu atât se strâangea pe sine mai mult în lanțul legii păcatului, sporindu-se și moartea. I s-a dat deci omului, ca **pedeapsă, să se lupte cu moartea**, de care se atinsese cu voia sa.

Dorul după Dumnezeu s-a întors în pofta pătimăș după trup. Mintea, întorcându-se de la vederea lui Dumnezeu, a căzut în hătișul simțurilor, care se lipesc de plăcere ca de bine și fug de durere ca de rău. Iar plăcerea este momeala cu care “hoțul” amăgea pe om să se pogoare din Ierusalim la Ierihon.

Pe drumul acestei pogorâri, toate începătoriile și stăpâniile cele din văzduhuri, ca un puhoi, se sileau să intre, pe întrecute, în partea pătimitoare a firii (adică în poftă și în iuțime) și să le povârneasă contra firii (Col.2, 15). Voința l-a împins pe om ca să vrea numai ispita vicleanului (plăcerea) și să oculească povara nașterii de fii (ca pe o durere), căci a fost pândit omul și în latura minții și a liberei voințe. Mintea, care odinioară avea și vedere pe Dumnezeu într-însa, acum e „*templu al idolilor, având, în loc de un singur Dumnezeu, multe chipuri ale patimilor necurate*” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 9 după răspunsul la întrebarea 55). Mintea, nemaidepână în sine vederea lui Dumnezeu, stăpânitorul lumii acesteia [satana] a încălcit-o în înfățișările celor supuse simțurilor. Ea fiind o putere arzătoare, ca una ce avea să sălășluiască pe Dumnezeu într-însa, care este și El tot foc, acum „*născocește și aprinde plăcerile trupului, ea însăși fiind reținută astfel în legătură pătimășă cu simțurile*” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 18 după răspunsul la întrebarea 58). Și, iată așa, legea păcatului (care este plăcerea simțurilor și pentru care s-a hotărât moartea trupului) s-a furisat în sfatul minții și de atunci mintea dă trupului numai sfaturi contra firii sau sfatul fărădelegii.

„Foc de ocară este legea trupului, iar îmboldirea spre deprinderea patimilor este lumina lui și pară de ocară este arderea cu care lucrează patimile. Sau, pe scurt: focul de ocară este păcatul; lumina de ocară – deprinderea păcatului, iar flacără – lucrarea păcatului. Prin urmare, nu se cade mintii să se încalzească la focul acesta, nici să se lumineze cu lumina aceasta, nici să ardă în această flacără. Căci ceea ce pentru simțuri este lumină și placere, pentru minte este adânc de întuneric” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 20 după răspunsul la întrebarea 54).

Simțurile nu sunt în stare decât de rătăcire și nu aprind decât stricăciunea trupurilor, iar mintea, împinsă de această stricăciune, nu este numai contra firii, ci și împotriva lui Dumnezeu. Iar o minte biruită de simțuri și de poftele contra firii, prin care lucrează toată puterea vrăjmașă („fiind că dorința cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” - Rom. 8, 7), ce sfaturi poate da, decât sfaturile tâlhărilor, care căsăpesc pe cei ce coboară din Ierusalim la Ierihon: copiii ce vin în lumea aceasta [N. ed.: Observăm că acest prim capitol al „Pravilei albe” este aproape identic cu capitolul „Cad copii între tâlhari” din carte „Cărarea Împărației”].

[Patimile ne distrug vлага, mintea și chiar neamul]

Mai departe să schimbăm puțin cuvintele. Știința medicinii, printre multele ei învățături, o are și pe aceasta: s-a băgat de seamă că toate țesuturile omului se pot drege, adică se tămaduiesc, numai celula nervoasă nu se mai drege niciodată; lucrul ei se oprește fulgerător.

Celula nervoasă o asemănăm cu un ghem de la care pleacă fire în multe părți, cu rost de „telefoane”. Creierul ar fi ghemul cel mare, sau „centrala telefonică”, prin care sufletul primește veștile și trimite hotărârile sale tuturor „creierașelor” mai mici, celulele nervoase împrăștiate în tot corpul. Prin řira spinării duc mii de „fire telefonice” la creier. Prin creier (celulele nervoase), mintea lucrează asupra trupului, mintea fiind o parte a sufletului nu a trupului.

Știința dovedește că desfrânarea, sau risipirea de orice fel, omoară milioane de celule nervoase. Iată cum: în tot trupul, dar mai ales cu

desăvârșire în şapte locuri, izvorăște un fel de putere foarte trebuincioasă pentru bunăstarea întregului om trupesc. Astă e vлага de viață. Între cele şapte izvoare de viață, printre cele mai puternice este și izvorul care înmugurește sămânța de om. Când omul se ține de desfrânare, robit de spurcata ei placere, izvorul nu mai poate dovedi să mai verse și înăuntrul trupului, în sânge, partea de vlagă neapărat trebuitoare, pentru că tot lucrul izvorului e tâlhărit în afară. [N. ed.: după cum am văzut, cele 7 izvoare de viață sunt glandele endocrine și nu chakrele cunoscute în practicile orientale, aşa cum au încercat să arate adeptii acestor practici]

De pe urma năravului desfrânării, scade puterea izvorului de a mai vărsa în sânge felul său de vlagă. Scăderea aceasta de putere aduce moartea a milioane de celule nervoase. Căci toate țesuturile din om pot răbda de foame sau pot lucra cu schimbul, sau se topesc, ca să se facă mâncare celorlalte și la vreme prielnică, iarăși se înmulțesc la loc, numai celula nervoasă, odată moartă de foame, nu mai învie niciodată. Iar mâncarea ei este acea vlagă a celor şapte izvoare. Acum suntem pe cale de a înțelege ce se întâmplă cu mulți care slăbesc la minte, văzând cu ochii. Școlarii, de unde la început învățau foarte bine, acum, de când practică onania, le slăbește mintea și trebuie să părăsească școala. Dar la năravul lor mai este cineva răspunzător și să nu ne grăbim.

Iată pe nume câteva feluri de patimi prin care oamenii își prăpădesc sămânța și vлага, aprinși de pofte contra firii:

1. Onania sau malahia;
2. Curvia;
3. Sodomia;
4. Bestialitatea (cu dobitoacele).

Iar în căsătoria legitimă:

1. Desfrânarea;
2. Fereala de zămislire;
3. Crima de avort;
4. Preacurvia;
5. Necurăția;
6. Nesocotirea vremurilor oprite;
7. Alte nenumite spurcăciuni.

Dar ce-i atunci după fire? Numai și numai zămislirea de prunci.

Căsătoria este o Taină din cele șapte, tocmai ca să nu îngăduie într-însa atâtă șerpărie de fărădelegi. Cu toate acestea, în zilele noastre trebuie să strigăm amarnic: „*Ridicați căsătoria din desfrâname, măcar la rânduiala dobitoacelor. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu s-a dat fărădelegilor!*” E aşa de greu de înțeles? Dar zic unii: „Noi putem și fără binecuvântarea lui Dumnezeu!”. Iertați de întrebare: „Unde?”. Da, pentru cine nu vrea să înțeleagă, nici Dumnezeu n-a avut ce să zică decât aceasta: „*Cine este nedrept să nedreptăească mai departe, cine e spurcat să se spurce și mai rău, cine e drept să facă dreptate și mai departe, cine stă sfânt să se sfîntească și mai mult. Iată, vin curând și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui*” (Apoc. 22, 11 – 12).

Și mai zice știința că tot omul vine pe lume cu un anumit număr de celule nervoase. Prin faptele lui cele de desfrâname, pierde un număr mai mic sau mai mare de celule. Și pentru că peste toate fărădelegile atârnă legile, aşa atârnă ele și peste viața desfrânatului: faptele sale sunt descrise în sămânța sa, astfel încât copilul este îmbinarea celor doi părinți și a celor patru bunici, a celor opt străbunici și a celor 16 stră-străbunici (aceasta este o moștenirea numai până la al patrulea neam, dar și ceilalți înaintași își dau partea lor de zestre, însă din ce în ce mai mică). Ne putem da seama cât au de ispășit copiii din greșelile părinților! Și ce moștenesc? Forma și întocmirea trupului, precum și numărul de celule nervoase pe care îl aveau părinții când au chemat copilul în lume. De la numărul și sănătatea acestui număr, atârnă multe pentru viața urmașilor. Sau mai pe înțeles, un copil are scrise în sine toate înclinările unui număr mare de părinți, atât cele bune cât și cele rele (jumătate de la cei doi părinți, a patra parte de la cei patru bunici, a opta parte de la cei opt străbunici și aşa mai departe).

Acum, din toate înclinările acestora, vor veni la arătare mai întâi cele mai puternice, de la părinții cei mai apropiati, dar pot veni la arătare și porniri de la moși-strămoși, atunci când împrejurările din afară sau tocmai dinăuntru înesnește să se arate moșteniri îndepărtate. Firea ține la sănătate: de aceea, moștenirii bolnave de la un părinte îi sare în ajutor cu partea sănătoasă de la celălalt, dar nepuțină o poartă totuși, nearătată, în cojoc.

Acestor înclinări să le zicem grâu și neghină. Vom pricepe că în copil se arată și sămânța celui rău, care va trebui să o răbdăm până la seceriș, fiindcă semănătorii, lucrătorii și economii tainelor au mai adormit, încât acum vedem cam multă neghină în țarina aceasta. Iar somnul de care e vorba, e adormirea străjii minții, toropeala în patimile fărădelegilor. Omul vrăjmaș, diavolul, a strecurat în firea omenească, din neam în neam, tot mai multă neghină, sau înclinarea drăcească a fărădelegii.

Dar nu numai patima desfrânamei omoară grăuncioarele nervoase, ci toate patimile. Mânia aprinsă, durerea peste măsură pentru o dragoste pământească, la căți nu le-a făcut sânge rău și nu i-a pălit guta? Dărâmarea cea mai cumplită însă, vine de la patima beției. Otrava băuturii, pe lângă amortirea și arderea tuturor nervilor, strică sămânța toată, într-un chip nemaivăzut – după cum mărturisește știința. Dacă cineva cheamă copii la viață în starea aceasta, peste bietul copil atârnă necaz greu, boala îndrăcirii. Căci, oriunde este dărâmare, vine și puterea rea, diavolul, ca la o ispravă a sa și se arată prin chinuirea ce o face copilului nevinovat. Așa se face că vedem nesfârșitul sir de urmași nenorociți: orbi, șchiopi, uscați sau putrezind de vii, alții strâmbi în fel și chip și mai greu decât toate, chinuiți de draci. Iar alții, în ce privește mintea, porniți de mici spre rele, când vor fi mai mari vor azvârli în părinți, în Dumnezeu și vor sfârși năpraznic. Mare dărâmare în firea omenească! Acestea sunt fărădelegile, în chip de om, ce plângând, strigă vinovățiile părinților și aduc mare durere în toate părțile. Iar dacă vreți: **singura scăpare sigură este de a nu ajunge aici** (există cale care nu are fărădelegi: aceasta este dată de taina cuunieei). Aceștia sunt „*pruncii născuți din somnul necurat, martori ai neleguirilor părinților, dacă stai să cercetezi*” (Înțel. 4, 6). Legea atotputernică ce întoarce faptele oamenilor în brațele lor, o strigă Sfânta Carte în fiecare veac de oameni. „*Fiii desfrânaților nu vor avea desăvârșire și sămânța ieșită din patul neleguit se va stinge. Că, de vor avea viață lungă, nu vor fi de nici o treabă și bătrânețea lor, la urmă de tot, va fi fără cinste. Iar, de vor muri de timpuriu, vor fi fără mângâiere și fără nădejde vor fi în ziua judecății. Căci neamul celui nedrept are groaznic sfârșit*” (Înț. 3, 16-19). „...Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce